

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 1. kwietnia 1911.

Treść: (№ 58 i 59.) 58. Obwieszczenie w przedmiocie sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910. dotyczącem zeznawania majątku, podlegającego równownikowi należności, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie). — 59. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

58.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 14. marca 1911,

w przedmiocie sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910. Dz. u. p. Nr. 186, dotyczącem zeznawania majątku, podlegającego równownikowi należności, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie).

W rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, dotyczącem zeznawania majątku, podlegającego równownikowi należności, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie), które ogłoszono w LXXVIII. części Dziennika ustaw państwa z roku 1910 pod Nrem 186, powinno na stronie 499, w § 6, ustępie 2, lewej kolumnie tekstu, wierszu szóstym od góry zamiast „13. grudnia 1862 (§ 3., ustęp 5.)“ stać właściwie „13. grudnia 1862 (§ 3., ustęp 4.)“.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

59.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 27. marca 1911,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906. Dz. u. p. Nr. 115, na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, uzupełniają się, względnie zmieniają się w sposób następujący:

Co do objaśnień.

Ustęp przedostatni uw. 1 do Nru 20 należy wykreślić i wstawić natomiast:

Piwo barwne. zob. uw. 1 do Nru 107.

Na końcu ustępu pierwszego uw. 1 do Nru 107 należy zamiast kropki położyć przecinek i zamieścić następujący dodatek:

dalej piwo barwne (barwne piwo słodowe), piwo, sporządzone jedynie ze słodu, chmielu, drożdży i wody; piwo to można eksportować tylko pod warunkiem przedłożenia uzyskanego na koszt strony certyfikatu rozbiorowego biura badań, uprawnionego urządzenie do oznaczania zawartości

brzezki zakładowej w piwie, który ma stwierdzać także brak barwika cukrowego, tudzież pod warunkiem opłacenia podatku spożywczego według stwierdzonej zawartości brzezki zakładowej. Inne piwa barwne z barwika cukrowego z dodatkiem chmielu lub bez tegoż itd., z § 18. p. w. (zał. C).

W ustępie drugim uw. 1 do Nru 107 należy wykreślić słowa: „Pиво barwne, z Nr. 20”.

Uwagi do Nru 148 należy wykreślić i zastąpić następującym tekstem:

1. (1) Glinki barwne są to glinki naturalnie zabarwione.

(2) Substancji białych nie zalicza się do gliniek barwnych z wyjątkiem glinki maltańskiej i innych gliniek białych (glinki wywiabiającej), które, jeżeli bywają wprowadzane w matych kregach lub laseczkach, także z wciśniętymi znaczkami odciskowymi, należą do Nru 148 b.

(3) Najważniejsze glinki barwne są następujące:

a) żółte: okra (glinka żółta, syjona żółta, okra żelazna, okra złota, żółcień marsowa, żółcień cesarska, żółcień chińska);

b) brunatne: *Terra di Siena* (glinka brunatna mahoniowa, glinka brunatna Van Dyck, satynober), umbra (i to prawdziwa oraz tak zwana glinka kolońska, glinka brunatna kasselska, glinka brunatna kotłowa);

c) czerwone: lubryka (kredka czerwona), bolus barwny (glinka bol, lemnijska, armeńska, strigawska, *Terra sigillata*);

d) zielone: zielonka (weronit, okra zielona, zieleń czeska, zieleń tyrolska, zieleń trwała), także jedynie z słabym zabarwieniem zielonem, w rodzaju, używanym jako materyał surowy do wyrobu klarowanych gliniek barwnych; natomiast należy zieleń skalna z malachitu do Nru 626;

(4) Tutaj należą także glinka szara łupkowa, łupek do polerowania (łupek lepiący, trypla srebrna) i czerń łupkowa (kredka czarna, czerń mineralna, czerń olejna, łupek glinkowy smołowcowy, zabarwiony naturalnie węglem, czarno barwiący).

2. Do surowych gliniek barwnych Nru 148 a należą tylko te, które nie są ani drobno zmielone, ani szlamowane, ani palone, ani zmieszane z innymi, materyałami naturalnymi albo sporządzonymi drogą sztuczną, ani prasowane.

3. (1) Do Nru 148 b należy także węgiel kamienny, sproszkowany drogą mechaniczną, oraz sproszkowany węgiel brunatny, tudzież kredka czarna (naturalny czarny łupek glinkowy) o zawartości popiołu, wynoszącej 50% i więcej.

(2) Natomiast należy mielony lub sproszkowany węgiel zwierzący lub roślinny, oraz sproszkowany koks do Nru 605, a również mielona czarna kredka (czerń łupkowa itd.) o zawartości popiołu, wynoszącej mniej jak 50%.

(3) Co do odróżniania szarej lub czarnej glinki barwnej Nru 148 b od czernideł Nru 605, zobacz uw. tamże.

(4) Do gliniek barwnych Nru 148 b należą także rudy mielone i szlamowane, które mogą być

użyte jako farby, n. p. kamień krwawy, ruda żelazna czerwona i brunatna, hematyt, błyszczak żelazny, lyszczak żelazny. Natomiast należy mielona ruda manganowa (kamień brunatny) do Nru 150. mielony antymon szary do Nru 603.

(5) Sztucznie sporządzony czerwony tlenek żelazowy, zobacz uw. 4 (5) i uw. 5 c.

(6) Glinki barwne są często rozrzedzone gipsem, węglanem wapniowym lub siarkanem barwowym. Jeżeli te środki rozrzedzenia nie wynoszą więcej jak 50% wagi suchej glinki barwnej, wówczas nie uwzględnia się ich przy taryfowaniu; w razie przekroczenia tej stopy procentowej zachodzi taryfowanie według Nru 148 c.

(7) Palone, mielone itd. glinki barwne, zrobione z wodą albo w stanie wilgotnym (*en pâte*), tudzież glinki barwne, zmieszane ze sobą albo rozrzedzone przez dodatek niebarwionych krzemianów naturalnych lub matery mineralnych, jak kaoliny, jasnej glinki, gliny, marglu, łojku, sloniūca, jasnych łupków itp., lecz nie przysposobione dalej, należą do Nru 148 b.

4. (1) Klarowane glinki barwne są to glinki barwne, przeważnie mielone, które cieniuje się przez dodanie pigmentów nieorganicznych lub organicznych, barwików smołowych itd., albo węgla zwierzęcego lub roślinnego. Zatrzymują one swój pierwotny charakter ziemisty, odznaczają się jednak zazwyczaj żywszymi tonami barw od tych, które są właściwe naturalnym lub zmieszonym tylko ze sobą glinkom barwnym Nru 148 b.

(2) Do Nru 148 c należą tylko klarowane glinki barwne, które zawierają dodatek nie więcej jak 5% pigmentów nieorganicznych lub organicznych, barwików smołowych itd.

(3) Mielone glinki barwne, zawierające jedynie przypadkowe ślady pigmentów nieorganicznych lub organicznych, barwików smołowych itd., które nie powodują wyraźnego cieniowania barwnego, należy ekspedycować według Nru 148 b.

(4) Glinki barwne, zawierające więcej jak 5% środków klarujących, należą do Nru 626.

(5) Do Nru 148 c należą także te czerwone farby z tlenku żelazowego, które stosownie do wyniku badania, przepisanego w uw. 5 c, nie mają być taryfowane ani według Nru 148 b, ani jako chemicznie czysty tlenek żelazowy Nru 626.

5. Przy badaniu gliniek barwnych lub farb należy postępować w sposób następujący:

a) Badanie na środki klarujące.

(1) Klarowanie gliniek barwnych uskutecznia się zwykle zapomocą sztucznych lub naturalnych barwików organicznych, także zapomocą farb chromowych, tlenku ołowiowego itd.

(2) Domieszane barwki bywają często stosowane w formie związanej (n. p. jako barwny lak glinkowy itd.). Istnienie tych środków klarujących należy stwierdzić według następującego postępowania:

(3) Celem stwierdzenia domieszek chromianu ołowiowego i tlenku ołowiowego dodaje się do małej ilości glinki barwnej, przeznaczonej do zbadania, trochę lugu potasowego lub wodorotlenku sodu wraz z wodą destylowaną, następnie ogrzewa w rurce probierczej aż do zagotowania się, poczem ochładza się i przesącza płyn. Otrzymany w ten sposób przesącz rozpuszcza się następnie nadmierłą ilością kwasu octowego; jeżeli znajdował się chromian potasu, występuje osad kanarkowo-żółty. W razie istnienia tlenku ołowiowego powstaje w roztworze, zakwaszonym kwasem octowym, po dodaniu chromianu potasu żółty osad.

(4) Jeżeli ma się stwierdzić domieszkę sztucznych lub naturalnych barwików organicznych, wówczas zakłada się dobrze małą próbkę odnośnej glinki barwnej wraz z niewielką ilością kwasu octowego i alkoholu w rurce probierczej i ogrzewa; następnie odsącza się płyn. Jeżeli zachodzi się barwik organiczny, wówczas musi przesącz, a ewentualnie także filtr okazywać wyraźnie zabarwienie.

(5) Glinki ziemne, klarowane barwikami organicznymi, pozostawiają przy żarzeniu na blasze platynowej osad, składający się z gliny, który jest zwyczajnie żółto lub brunatno zabarwiony z powodu zawartości tlenku żelazowego. Jeżeli natomiast przy żarzeniu pozostanie osad czysto-biały, wówczas zachodzi podejrzenie, iż ma się do czynienia nie z gliną barwną, lecz z farbą (lakierem barwnym) Nru 626. W tym wypadku, a również wtedy, gdy przy klarowanych glinkach barwnych ilość środka klarującego nie przedstawia się według podjętego badania jako bardzo nieznaczna, gdy więc nie wynosi widocznie poniżej 5%, należy spowodować dokładne zbadanie przez c. k. Stację doświadczalną rolniczo-chemiczną w Wiedniu.

b) Badanie na dodatek węglanu wapniowego, gipsu i siarkanu barowego, wynoszący więcej jak 50%.

(1) Około 2 g glinki barwnej zalewa się w małej kolbie szklanej 40 cm³ 25%owego kwasu solnego (ciężar gatunkowy 1:125); następnie ogrzewa się ciecz, wstrząsając nią, aż do zagotowania, rozcieńcza ją równą ilością wody i pozwala jej odstać się przez krótki czas.

(2) Następnie obserwuje się przedewszystkiem, czy nierozpuszczalna część znajdująca się na dnie wynosi według szacunku więcej lub mniej aniżeli połowę użytego materiału. W tym ostatnim wypadku może zachodzić dodatek więcej aniżeli 50% węglanu wapniowego lub gipsu, z których oba rozpuszczają się w kwasie solnym; wówczas należy ekspedycyować towar według Nru 148 c lub poddać go dokładniejszemu badaniu. W przeciwnym wypadku, jeżeli osad nierozpuszczalny wynosi więcej niż połowę, wykluczona jest obecność węglanu wapniowego i gipsu w ilości

powyżej 50% i należy ekspedycyować glinę barwną według Nru 148 b z zastrzeżeniem, iż osad nierozpuszczalny nie obejmuje siarkanu barowego.

(3) W celu badania na tę ostatnią domieszkę postępuje się w sposób następujący:

(4) Około 1 g glinki barwnej gotuje się przez kilka minut, dodawszy mniej więcej podwójną ilość czystego węglanu wapniowego, z około 30 cm³ wody. Następnie przesącza się płyn i wymywa wodą nierozpuszczalny osad na filtrze aż do zniknięcia alkalicznego oddziaływania. Ewentualnie obecny bar zachodzi się wówczas jako węglan na filtrze; jeżeli zawartość tegoż zaleje się rozcieńczonym kwasem solnym, wówczas daje przesącz po dodaniu wody gipsowej obfity osad siarkanu barowego.

(5) Słabego zmętnienia nie uwzględnia się. Jeżeli natomiast ilość osadu jest znaczna, wówczas należy poddać towar dokładnemu zbadaniu przez c. k. Stację doświadczalną rolniczo-chemiczną w Wiedniu, o ile strona nie zawnioskuje ekspedycy według Nru 148 c.

c) Badanie czerwonych farb z tlenku żelazowego.

Najpierw stwierdza się zachowanie się ich wobec kwasu solnego według b, ustęp 1. Przytem mogą zajść wypadki następujące:

(1) Farba z tlenku żelazowego rozpuściła się jasno, nie pozostawiając osadu. W tym wypadku należy ją ekspedycyować jako chemicznie czysty tlenek żelazowy Nru 626. Jeżeli zaś farba zawiera gips lub węglan wapniowy w ilości dość znacznej, wówczas zachodzi ocenie według Nru 148 c. Obecność węglanu wapniowego objawia się już przy zalaniu kwasem solnym przez silne burzenie się. Dla wykazania gipsu miesza się część wyklarowanego przez odstanie się lub przesączonego roztworu chlorowodorowego z potrójną ilością alkoholu; w razie obecności gipsu powstaje obfity biały osad krystaliczny.

(2) Przygotowaniu z kwasem solnym pozostaje nieznaczny, ale w każdym razie wyraźnie rozpoznawalny osad nierozpuszczalny. Wówczas ma się do czynienia z sztucznie sporządzonym jednak chemicznie nieczystym tlenkiem żelazowym, który podpada pod Nr. 148 c bez względu na to, czy zawiera gips, węglan wapniowy, siarkan barowy, czy środki klarujące (te ostatnie jednak w ilości nieprzenoszącej 5%).

(3) Przygotowaniu z kwasem solnym pozostaje znaczny osad, wynoszący widocznie więcej jak 15%. Wówczas ma się do czynienia z gliną barwną, co do której należy przeprowadzić dalsze badanie według wskazówki uw. 5, lit. a i b.

6. Z tego wynika następujący szemat taryfowania:

	Naturalna czerwona okra i inne czerwone farby z tlenku żelazowego, zawierające znaczne ilości (powyżej 15%) gliny lub piasku, które nie rozpuszczają się w kwasie solnym	Czerwone farby z sztucznie sporządzonego, nieczystego tlenku żelazowego, t. j. zawierającego nieznaczne ilości (15% i mniej) gliny lub piasku, które nie rozpuszczają się w kwasie solnym, jako naturalne zanieczyszczenia, także klarowane z nie więcej jak 5% środków klarujących	Chemicznie czysty czerwony tlenek żelazowy, który odznacza się tem, iż nie zawiera żadnych zanieczyszczeń, składających się z gliny lub piasku	lne glinki barwne, nieczerwone	Glinki barwne z więcej jak 5% środków klarujących
niezmieszane	nieklarowane: 148 a lub b klarowane: 148 c	148 c	626 *)	nieklarowane: 148 a lub b klarowane: 148 c	626
zmieszane z nie więcej jak 50% węgla wapniowego, gipsu lub siarkanu barowego	nieklarowane: 148 b klarowane: 148 c	148 c	148 c *) **)	nieklarowane: 148 b klarowane: 148 c	626
zmieszane z więcej jak 50% węgla wapniowego, gipsu lub siarkanu barowego	148 c *)	148 c	148 c *)	148 c *)	626

*) Także zaprawione zapomocą nie więcej jak 5% pigmentów nieorganicznych lub organicznych, barwików smołowych itd.

**) Przy nieznacznych ilościach gipsu, węgla wapniowego lub siarkanu barowego, t. j. przy takich ilościach, które przy przepisanych próbach nie wywołują reakcyi, uważa się tlenek żelazowy jeszcze za „niezmieszany“. Również takie nieznaczne ilości nierozpuszczalnej gliny lub piasku, które nie są dostrzegalne przy badaniu, podjętem według 1, nie wykluczają ekspedycyowania według Nru 626.

7. (1) Co do odróżniania czarnej kredki od czernideł mielonych, z uwagą do Nru 605. a co do odróżniania umbr i bistru (bistru sadzowego, bistru węglowego), z uwagą do Nru 606.

(2) Glinki barwne, zmieszane z olejem, pokostem olejnym, białkiem, sernikiem, klejem, skrobią, dekstryną, gliceryną itp., Nr. 626.

(3) Glinki barwne, rozpuszczone lub zrobione pokostami lakierowymi, Nr. 624.

(4) Glinki barwne, tudzież kreda czarna i czerwona, uformowane po szlamowaniu w sztabki, szłyfty lub laseczki (ołówki pastelowe), oraz czarna kredka, pokrajana w laseczki. Nr. 629.

(5) Kreda czerwona, pokrajana w sztabki. Nr. 393 c.

(6) Łupek do polerowania, przygotowany do sprzedaży drobnej, Nr. 405.

(7) Barwiony gips, barwiona kreda i barwiony baryt, Nr. 626.

(8) Barwione cementy, Nr. 399.

(9) Nieużywana masa do czyszczenia gazu (tak zwana masa lux), t. j. pozostałości od wyrobu wodorotlenku glinowego z bauksytu, brunatny, gruby proszek, składający się z tlenku żelazowego i nieznacznych ilości węgla sodowego, Nr. 150.

Uw. og. do klas XXII do XXV. rozdział IV, punkt 6, l. I, lit. e, zmienia się w sposób następujący:

(e) pojedyncze przedzie bawełniane, wełniane, lniane, konopne, z juty i ramię w pasinach, bez względu na wielkość i przewiązanie, oraz na szpulkach krzyżowych bez względu na wagę, jeżeli nie są przysposobione do sprzedaży drobnej przez wniety, opaski itp.

Po ustępie drugim uw. 1 do Nru 328 należy zamieścić następujący ustęp nowy:

Dalej należy tutaj silniejsza, giętka, nie-łuszczona lub nieznacznie łuszczona skóra chromowa wyprawiona, która bywa używana do wyrobu podeszew trzewików sportowych, wzgl. na płaszczki chroniące przed ślizganiem się i rzemienie popędowe przy samochodach.

W uw. 2 do Nru 401 należy na końcu obecnego ustępu drugiego („łupek cementowy asbestowy . . . . . Nr. 401 a“) położyć zamiast kropki (.) przecinek (,) i dodać:

rury z asbestu cementowego (rury z mieszaniny cementu i asbestu), Nr. 401 b.

Uw. 7, ustęp 8, do Nru 445 („Taśmy, żelazne. Nr. 472“) ma opiewać:

Taśmy, żelazne, tudzież ozdoby z blachy, prasowane, trybowane, także towary blaszane, zaopatrzone takimi ozdobami, zobacz Nr. 472, wzgl. 474.

Uw. 7, ustęp 10, do Nru 445 należy wykreślić.

W miejsce uw. 3, ustęp 3 i 4, do Nru 472 należy wstawić następujący tekst:

Taśmy płaskie, sztancowane według konturów, należy ekspedycyować według ich bliższej jakości. przyczem zauważa się, że sztancowanie według konturów nie uzasadnia samo przez się zaliczenia do taśm Nr. 472 c, obrobionych przednio w inny sposób.

Taśmy ornamentowane, t. j. wypukło lub wklęsło prasowane, fasetowane, powyginane itp., podpadają pod Nr. 472 c, pod warunkiem, iż grubość blachy wynosi mniej niżeli 1 mm.

Zwyczajnego wypuklenia, jak n. p. przy blaszkach na dziurki od klucza, nie uważa się jeszcze za ornamentację.

Ornamentowane taśmy z blachy grubości 1 mm i wyżej podpadają natomiast pod Nr. 474.

Uw. 1, ustęp 1 i 2, do Nru 474 otrzymuje następującą osnovę:

Jako wyroby artystyczne ślusarskie (Nr. 474) należy ekspedycyować wszystkie roboty ślusarskie z żelaza kowalnego lub stali, zaopatrzone ozdobami kutymi, prasowanymi lub trybowanymi, dalej taśmy, towary ostrogarskie i naśladownictwa wyrobów artystycznych ślusarskich, wykonane z blachy żelaznej grubości 1 mm lub więcej z ozdobami wypukło lub wklęsło wyciśniętymi. Takie artykuły płasko sztancowane podpadają pod ten numer także wtedy, jeżeli są na brzegach fasetowane (ukośnie przycięte).

(Polski.)

Tutaj należą n. p. podobne kraty, balkony, odrzwia, poręcze, krzyże, pajaki, latarnie, świeczniki, i inne przedmioty do oświetlania, żelazne meble, klucze, klamki, dalej także poszczególne ozdoby i części ozdób, prasowane, trybowane lub kute, jako to liście, kwiaty, wieńce, gałęzie, listki, rozety itd.

Uw. 1, ustęp 4, do Nru 474 odpada.

Zdanie 2, ustępu 1, uw. 3 do Nru 526 („Za taką . . . łapy od kotłów“) należy wykreślić i zastąpić następującymi postanowieniami:

Do armatury należą: wentyle do wpuszczania i odpuszczania wody i pary, pływaki, wentyle bezpieczeństwa, gwizdki alarmowe, elektryczne przyrządy sygnałowe, manometry, szklane wodomierze i podobne urządzenia dla bezpieczeństwa i kontroli, przyrządy zasilające, wentyle zamykające, zamknięcia do włączów i otworów do szlamowania, urządzenia do odprowadzania szlamu kotłowego itp.

W ustępie 3 tej samej uw. należy wykreślić słowa: „z zakowanych . . . są rozpoznawalne, należy“ i wstawić w ich miejsce:

dalej urządzenia do suszenia pary (osuszacze pary, oddzielacze wody), regulatory panwiowe itp. nie należą do armatury, lecz są istotnymi częściami kotła parowego i mają być jako takie zawsze

Ustęp 2, uw. og. 2 do Nru 547-549 i ustęp 2 uw. 2 do Nru 551 należy wykreślić.

W ustępie 5, uw. do Nru 612 należy w wierszu 5 po słowach „Białko jajowe, przydatne do spożycia“ wstawić: „i sernik“, a w wierszu następnym po słowie „białko“ dodać „względnie sernik“.

W uw. 1, ustęp 5, do Nru 637 należy w wierszu 5 wykreślić słowa „piliowane, t. j.“.

Uw. 2 a do numeru tego ma opiewać:

a) zwyczajne mydło stałe w nienadających się do bezpośredniego użytku toaletowego laskach, kawałkach (także przeprasowanych, t. j. przysposobione przez dodatkowe odciśnięcie do podziału na części), kostkach, bryłach, dalej grubo sproszkowane mydło zwyczajne (mydło do prania lub mydło tłusto-lugowate), także z dodatkiem sody, szkła wodnego itp.;

W uw. 3 do Nru 637 należy na początku wykreślić słowa: „3. Za przednie . . . w kostki uformowane“ i wstawić natomiast:

3. Za przednie mydło Nru 637 b należy uważać każde mydło, które jest ukształtowane w inny sposób prócz opisanego w Nr. 2 a.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

Widmann wtr.

